

Головна > Жінки

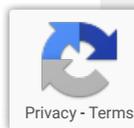
> “Не треба бідкатись, що в Україні немає мистецтва, треба творити його самому”, – художниця Олена Каїнська про пошуки себе та мистецтво

Жінки | Культура | Новини

“Не треба бідкатись, що в Україні немає мистецтва, треба творити його самому”, – художниця Олена Каїнська про пошуки себе та мистецтво

Автор: Ірина Небесна | 28.12.2019 | 0 коментарів | 631 переглядів

ПОШИРИТИ:

Олена Каїнська в один момент вирішила кардинально змінити життя і почала малювати. Чи не жалкує про те, що проміняла “ситу і спокійну” офісну роботу на будні художниці, розповіла тернополянам на закритті власної виставки “Світло приходить з тиші”.

Олена – за освітою лінгвістка, роками працювала з текстами: копірайтеркою, перекладачкою, журналісткою. А сім років тому вперше намалювала свою велику роботу і зрозуміла: це саме те, чим вона хоче займатись.

– Якщо починати говорити про будь-що, то перш за все варто відповісти на питання: “навіщо? для чого? що з цього?”, – починає свою розповідь художниця. – Колись я жила, як всі люди: працювала в офісі, відпочивала, багато подорожувала, займалась спортом, в мене була купа друзів. Все було прекрасно. Але в усьому цьому наче чогось трішечки не вистачало. Мені хотілось робити якісь такі штуки, які б залишали відбитки на людях. Як от почитаєш якусь книжку і вона в тобі відіб’ється, залишаючи на тобі назавжди якийсь слід. От і мені дуже хотілось робити в цьому світі щось схоже.

В житті Олени кілька разів траплялись моменти, які в психотерапії називають near death experience, тобто, близький до смерті досвід.

– ЦЕ МОМЕНТИ, ДЕ Я ЗАЛЕДВЕ ВИЖИЛА. І ВОНО МЕНЕ ДУЖЕ СИЛЬНО ЗМІНИЛО ЯК ЛЮДИНУ, БО Я ЗРОЗУМІЛА: НІ, ТАК, ЯК Я ЖИВУ, ТАК НЕ ГОДИТЬСЯ, БО ВСЕ МОЖЕ ЗАКІНЧИТЬСЯ В БУДЬ-ЯКИЙ МОМЕНТ. АБСОЛЮТНО ВСЕ. ТОМУ Я ВИРІШИЛА ПОЧАТИ РОБИТИ ЩОСЬ ТАКЕ, ЩО ЙДЕ З ГЛИБИНИ МОЄЇ ДУШІ.

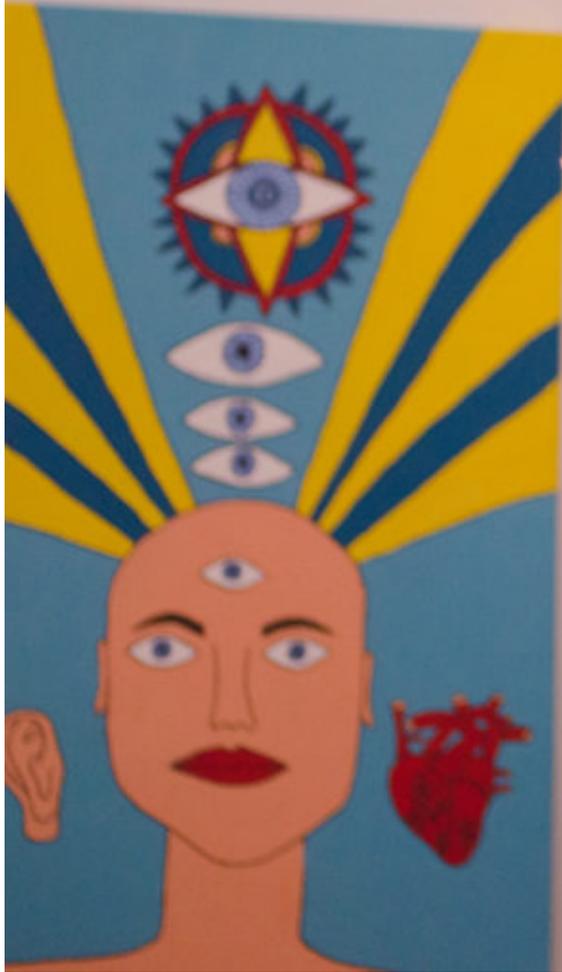
Тож Олена вирішила знайти в собі щось таке, чим можна було би поділитись з іншими людьми.

– Це мало бути щось таке, що я даю вам, і ви стаєте від цього багатшими. Але це треба було знайти. Тож я почала шукати, – пояснює мисткиня. – Була в Азії, в буддистських монастирях, об’їздила пів світу, була в різних людей, які навчають різних духовних практик. А тоді повернулась назад до Львова і зрозуміла, що нічому мене не навчили. Бо все оте, що ти шукаєш, воно десь глибоко в тобі, і ніхто тобі не підкаже, де саме оно є.

Після цього цілком випадково Олена познайомилась із київськими художниками, Анатолієм Криволапом і Максом Вітиком.

– Ми сиділи у Вітика на дачі, це село, де мають дачі дуже багато митців. Отож ми сиділи біля каміна і Макс запитав, чи я коли-небудь малювала. Я відповіла, що ні, бо не вмю, батьки в дитинстві мені заборонили йти в художню школу. Сказали : “Будеш вчити англійську, бо художники багато не заробляють”. А я дуже хотіла. І Вітик взяв мене “на слабо”. Дав мені свої пензлі, фарби, і на тиждень залишив у своїй майстерні. За цей час я зробила величезне полотно – 2 на 2 метри. Отоді я й зрозуміла, що під час малювання оте все необхідне зсередини себе можна виколупати. Оту сонячну зернину, завдяки якій я можу себе проявити з дуже хорошого боку. Зрештою, мене захопив і сам процес.

Тож Олена почала малювати все частіше. Роботи з часом ставало все менше. А картин більше.

– До цього я працювала в ІТ і малювала дві картини в рік. А потім я поїхала в Індію на місяць і зрозуміла, що в офіс мені ходити вже просто нестерпно. Не можу і все, некомфортно. В цей момент я зламала на Драгобраті ногу. Був складний перелом коліна, лікарі навіть не обіцяли, що я навряд чи зможу ходити, хіба з паличкою. І це стало переломним моментом в моєму житті. Я звільнилась з роботи й почала дуже багато малювати. Перейшла на фріланс і це дало мені багато додаткового часу.

Перша виставка Олени була три роки тому. З трьома іншими художницями.

– Я проплакала всю ніч напередодні. Адже до того мене знали іншою, я була копірайтеркою і перекладачкою, а тут – яскраві картини. Боялась, що осоромлюсь на увесь Львів, – зізнається художниця.

Але реакція людей заспокоїла. Олена побачила, що відвідувачам виставки її роботи сподобались. Сюжети якимось дуже позитивно впливали на людей.

– І тоді в мене з'явилося натхнення працювати над картинами й надалі. Тепер я витрачаю на це 90% свого часу, – розповідає далі мисткиня. – І це приносить мені надзвичайну радість. Є художники, які рефлексують на певні суспільні події, на екологічні теми, персональні психотравми, на щось особисто-болісне. Я вибрала трохи інше – мене цікавило, як би все було, якби в нас з самого початку все було добре? Якби ми всі росли в класних сім'ях, не знали болю і не втрачали близьких людей, якби не мали оцих шрамів на шрамах. Якими б ми тоді людьми були? Наскільки добрими і світлими, не наляканими ми могли би бути? І я захотіла хоча б спробувати цей світ намалювати. Оце відчуття, яке було лише глибоко в дитинстві. Я пригадую, як я прокидалась о 7 ранку, бабуся виходила на кухню і в неї завжди була класична фраза: “шо так рано вилупилась?”. В неї було дуже багато птаства, якому вона міняла газетки, давала їм їсти-пити. І оці ранки були такими радісними. Особливо взимку, коли чуєш, як хрустить сніг за дверима, і оці пташки, і бабуся, і ти сонна. Тоді прокидаєшся з думкою “а що сьогодні цікавого і радісного трапиться?” І оце я й хотіла передати.

Ще один меседж, який вкладає художниця у свої роботи, – відчуття Любові. Коли ти відчуваєш, що можеш щиро і відкрито когось любити, і тобі нічого за це не буде. Ніхто не осудить і не образить.

– КОЛИ ТИ Є ТАКИЙ, ЯКИМ Є, І ТАКИМ ТЕБЕ ЛЮБЛЯТЬ. КОЛИ НЕ ПОТРІБНО НІ ПРОЩО ПЕРЕЖИВАТИ – ОЦЕ ВІДЧУТТЯ ЗАХИЩЕНОСТІ. КОЛИ НЕ ТРЕБА ПОСТІЙНО ТУРБУВАТИСЬ ПРО ЩОСЬ. БО Я ЙОГО МАЙЖЕ НЕ МАЮ, – ЗІЗНАЄТЬСЯ. – І ОЦЕЙ БРАК ВІДЧУТТЯ МЕНІ ХОТІЛОСЬ ДАТИ ЛЮДЯМ СВОЇМИ КАРТИНАМИ.

Одна із картин Олени – про чайок, які плачуть. Як розповідає сама мисткиня, сюжет – данина її подругам.

– В мене є міцна підтримка. Одного разу мене кинув хлопець, ми з подругами сиділи на кухні, і я про це розповідала, плакала, і вони плакали разом зі мною. Це була фантастична картина, коли сиділо п'ять жінок і всі ревіли, – сміється Олена. – Але всі ревіли про моє. Ці жінки, це якраз оті чайки, які наплакали собі море, збудували корабель і попливли далі. Така трансформація дуже сумного і дуже болючого в щось більш-менш терпиме.

Кожну свою картину Олена Каїнська супроводжує детальним поясненням. Оскільки з текстами вона працювала роками, то дати відвідувачам виставки “ключі” до побаченого вважає обов'язковим моментом.

– Іноді людям варто додатково допояснити. А я як копірайтерка, і журналістка, і трішки письменниця вважаю, що це – частина того, що я роблю. Бо текст з картиною невід'ємний.

Олена також була учасницею мистецької резиденції імені Назарія Войтовича. Резиденцію організували в рідному селі наймолодшого героя Небесної Сотні з Тернопільщини – в селі Травневе, на Збаражчині. Саме там Олена намалювала три картини.

– Першого ж дня ми відвідували могилу Назарія. Було багато людей, і поки правилась служба, люди просто мовчки стояли. Тільки його мама плакала весь час. І тоді я зрозуміла, з чим працюватиму.

Перша картина зображує червону качку з білими каченятами – символ матері і нового життя. Ще там є пустий стілець і червоні чоботи – означають людину, яка не повернулася з поля бою. Назва картини – “Ключ до всього – час”. Величезний білий ключ символізує майбутнє без болю.

Ще одна з робіт – це зображення кабана в кукурудзі.

– Тема резиденції була “Відповідальність і свобода”. І так воно мені відгукнулось. Наскільки людина відповідальна перед своїм оточенням, соціальними зв’язками, настільки вона може бути невільною робити те, що сама хоче, – пояснює Олена. – Тому кабан, який загубився в цьому всьому і хоче звідти вийти. Десь так само, як Назарій, який намагався вийти з того заплутаного кола нашої країни. І саме в процесі малювання до мене підійшов батько Назарія, пан Юрій, і сказав: “О, кабан в кукурудзі, такий, як мій Назарко”. І розповів, що рік тому ходив полювати, йшов біля поля кукурудзи, і на нього вискочив кабан. Я тоді роботу якраз закінчувала, і мені видалось, що ці історії – це мій зв’язок із місцем, де я була.

Працює Олена в стилі примітивізму або наївного живопису. Хоча каже, що ці назви їй не дуже подобаються. Адже вони автоматично применшують важливість картин, та і люди часто сприймають їх несерйозно. Але критики не боїться і чесно зізнається: вона трапляється їй вкрай рідко. Найважче все ж було самій наважитись змінити життя.

– Жити, коли ти працюєш в офісі, звісно, безпечніше, стабільніше, – зізнається Олена Каїнська. – Коли ти на фрілансі, ти мусиш більше контролювати, аби тобі вистачило і на життя, і на творчість. Коли ти копірайтер чи журналіст, а тоді раптом вирішуєш малювати, починаєш задумуватись: а як це сприймуть інші, що скажуть? Але не треба бідкатись, що в Україні немає мистецтва, треба творити його самому.

Фото Анни Золотнюк

 6

Ваш коментар

0 коментарів

Впорядкувати за Найстаріший ↕

Додати коментар...

Плагін коментарів Facebook

ПОШИРИТИ:

< ПОПЕРЕДНЯ СТАТТЯ

Засудили чоловіка, що два роки торгував через OLX неіснуючими телефонами

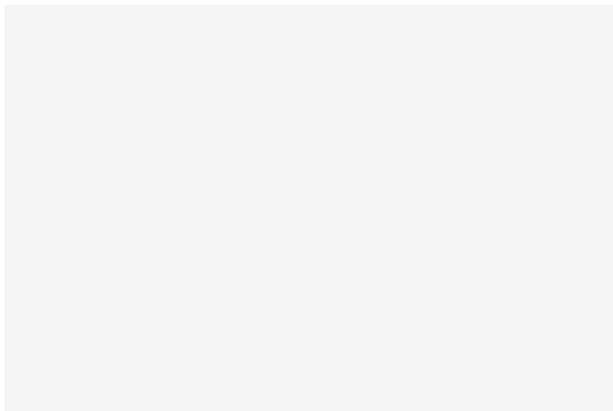
НАСТУПНА СТАТТЯ: >

Тернопільські Санта Клауси бігли 5 кілометрів (фоторепортаж)

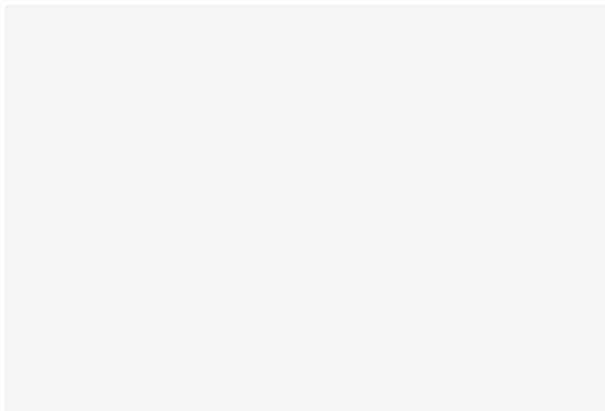

Ірина Небесна

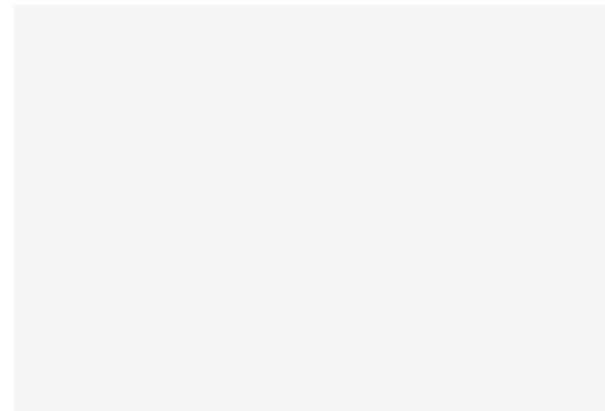
СХОЖІ ПОСТИ

На Шумщині дівчина пішла в ліс по гриби, а знайшла зуб доісторичного бізона

Хто з націоналістів претендує на депутатські мандати. Нова порція кандидатів у депутати від Тернопільщини

У Козівському районі під колесами п'яного водія загинули двоє двадцятирічних хлопців

Шукати ...

НОВИНИ

Волонтери винесли з парку 160 мішків сміття (Фото)

25.05.2020

На Кременеччині продовжують численно виявляти нових хворих на Covid

25.05.2020

У Тернополі хочуть змінити тарифи на воду, 27 травня – громадські слухання

25.05.2020

У Тернополі з 25 травня чимало маршрутів їздитимуть по новому, деяких не стане

24.05.2020

Вісьмох військових Тернопільського гарнізону евакуюють в інше місто через зараження коронавірусом

24.05.2020

Тернопільські коміки у своєму кліпі про карантин продемонстрували, чим займалися на дивані (Відео)

24.05.2020

МОЗ відмовив у пом'якшенні карантину трьом областям по сусідству з Тернопільщиною

24.05.2020

На Тернопільщині 7 нових випадків зараження COVID, два у Тернополі

24.05.2020

У Тернополі померла 72-річна жінка з COVID

23.05.2020

Перспективи мандрівок цьогоріч туманні, але альтернативи є

23.05.2020

Найбільший вибір
готелів в Україні

Обрати готель

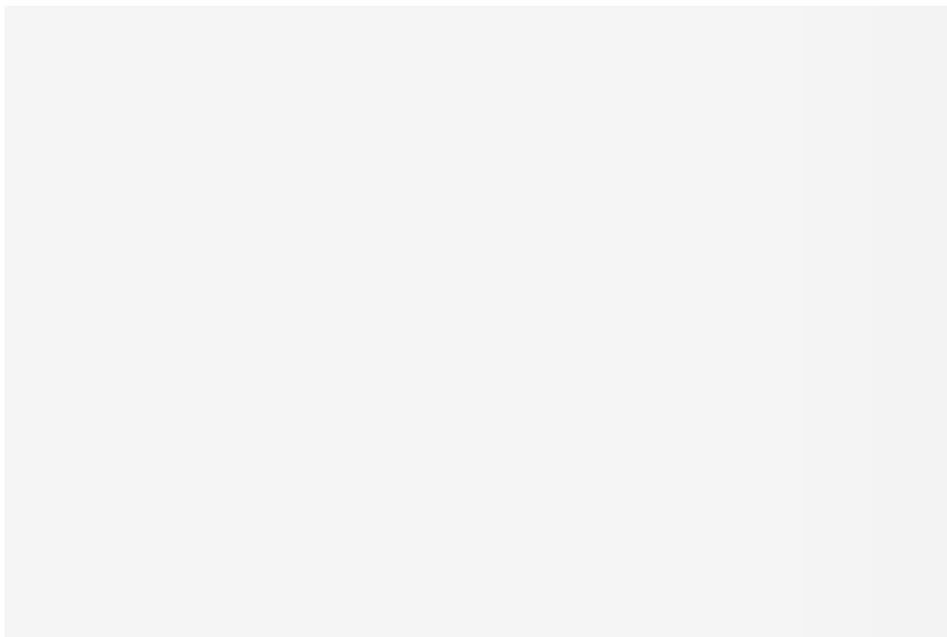
ПОПУЛЯРНІ СТАТТІ

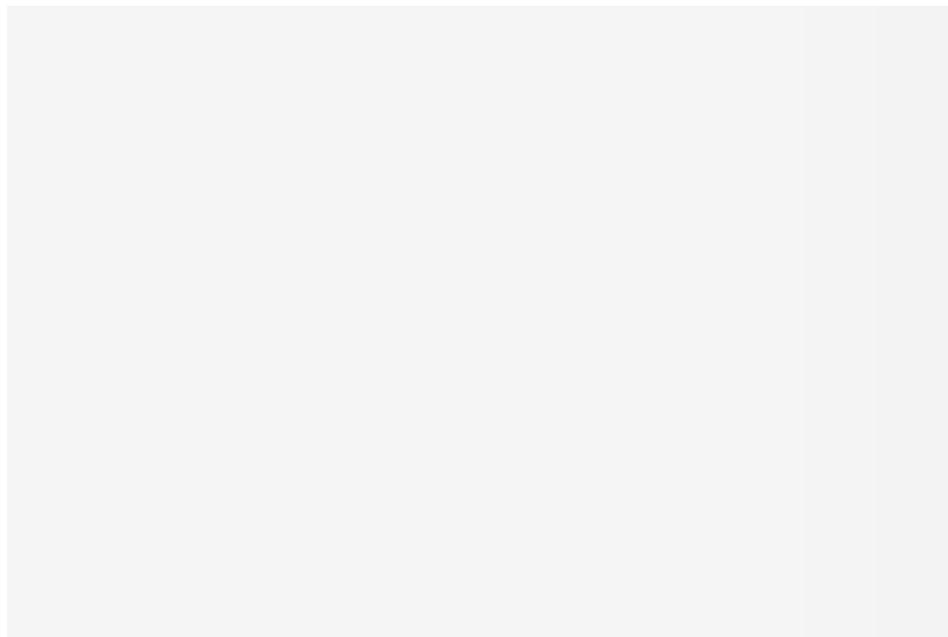

Український Єрусалим: Свята Земля на Тернопільщині (фоторепортаж)

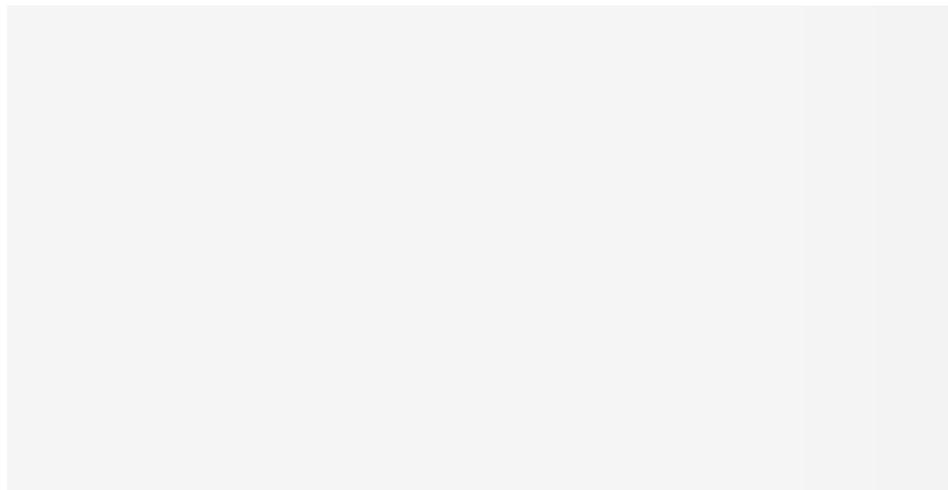
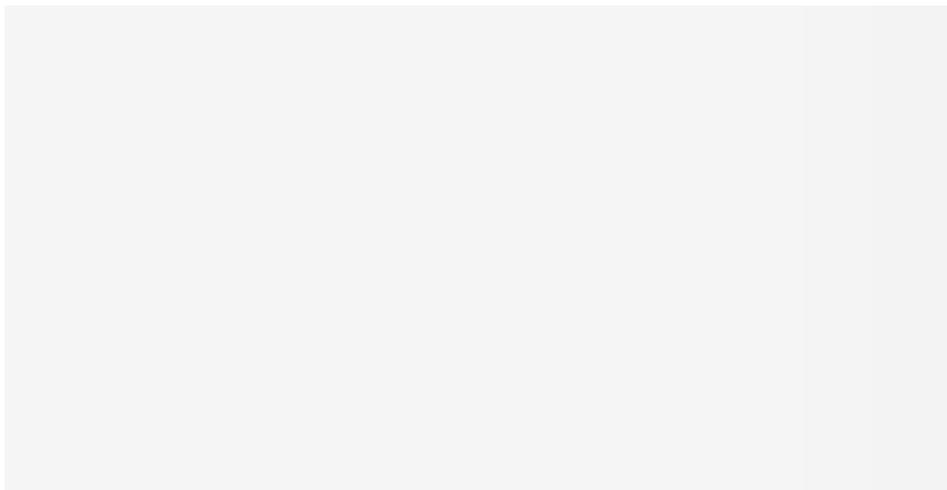
У Зарваниці завершують роботи навколо комплексу споруд «Український Єрусалим». Це архітектурні копії християнських...

“Робіть так, як ми, і це вас врятує”....

“Діти бігли по центральній дорозі і горіли”. Від...

Зникла 15-річна дівчинка. Поліція просить допомоги у розшуку

Відмовилися від суконь, костюмів і зачісок. Одинадцятикласники з...

Про нас

Контакти редакції: terminovo.te@gmail.com
м. Тернопіль, Кульчицької 2А
+38 067 76 11 0 11

НАПИШІТЬ НАМ

ВАШЕ ІМ'Я (ОБОВ'ЯЗКОВО)

ВАШ EMAIL (ОБОВ'ЯЗКОВО)

ТЕМА

ВАШЕ ПОВІДОМЛЕННЯ

ПАРТНЕРИ

ВІДПРАВИТИ

ДОПОМОГТИ
ПРОЕКТУ

4365
3115 **i.ua**

terminovo.te.ua. All Right Reserved.